

No 6600

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Ε Ξ

κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 51382/08)

Απόφαση

Στρασβούργο, 16 Σεπτεμβρίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

No 6600

Στην υπόθεση È Ě

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο τμήμα) αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο που αποτελούσαν οι κάτωθι :

Nina Vajic, *Πρόεδρος*
 Χρήστος Ροζάκης,
 Anatoly Kovler,
 Elisabeth Steiner,
 Khanlar Hajiyev,
 Giorgio Malinverni,
 Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
 Και Søren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 26 Αυγούστου 2010,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 51382/08) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που κατέθεσαν πέντε Έλληνες υπήκοοι, È Ě

οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο την 1^η Οκτωβρίου 2008, σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τον κο Σ.Αφεντρα, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους αντιπροσώπους του Οργάνου της, τον κο Γ. Κανελλόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Γ.Παπαδάκη, Δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση σχετικά με την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 § 1 της Σύμβασης,

No 6600

αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Οι προσφεύγοντες γεννήθηκαν αντίστοιχα το 1952, 1922, 1923, 1953 και 1956. Ο πρώτος προσφεύγων είναι γιος της δεύτερης προσφεύγουσας. Διαμένουν στην ίδια διεύθυνση στην Αθήνα. Η Τρίτη προσφεύγουσα είναι μητέρα των δύο τελευταίων προσφευγουσών. Διαμένουν επίσης στην Αθήνα. Οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες είναι κληρονόμοι του Ε Ε Ε και οι τρεις τελευταίες είναι κληρονόμοι του Ε Ε Ε και της Ε χήρας Ε Ε , που ήταν εταίροι μια εταιρείας περιορισμένης ευθύνης, «Εκδόσεις ΕΘΝΟΣ ΕΠΕ», εκδότριας της εταιρείας Έθνος.

5. Το 1970, κατά την στρατιωτική δικτατορία (Απρίλιος 1967-Ιούλιος 1974), το Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών καταδίκασε τον αρχισυντάκτη και τους εκδότες την εφημερίδας σε φυλάκιση και χρηματικό πρόστιμο επειδή δημοσιεύσανε την συνέντευξη ενός πολιτικού ο οποίος αντιτίθονταν στο καθεστώς (απόφαση Αρ. 135/1970). Η έκδοση της εφημερίδας διακόπηκε στις 4 Απριλίου 1970 και στην συνέχεια, εκδότρια εταιρεία κηρύχθηκε σε πτώχευση με βάση την απόφαση αρ. 1226/1971 του Πρωτοδικείου Αθηνών. Το 1978 και 1980, πωλήθηκαν το κτίριο στο οποίο βρισκόντουσαν τα γραφεία την Εταιρείας καθώς και ο τίτλος της εφημερίδας.

6. Στις 10 Μαΐου 1989, οι προσφεύγοντες και/ή οι δικαιопάροχοί τους προσέφυγαν στο Διοικητικό Δικαστήριο Αθηνών με αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου. Στήριζαν την αγωγή τους σε πολλά άρθρα του Αστικού Κώδικα, καθώς και στο άρθρο 16 του Νόμου 1816/1988 που προέβλεπε την δυνατότητα αποζημίωσης για τις εφημερίδες που υπέστησαν ζημιές κατά την στρατιωτική δικτατορία.

7. Στις 30 Νοεμβρίου 1990, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή ως αβάσιμη (απόφαση αρ. 15033/1990). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους ενδιαφερόμενους στις 22 Απριλίου 1991.

No 6600

8. Στις 9 Μαΐου 1991, οι προσφεύγοντες και/ή οι δικαιούχοί τους άσκησαν έφεση. Επικαλέστηκαν ιδίως ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να διατάξει αυτεπάγγελτα πραγματογνωμοσύνη για να καταγραφεί το μέγεθος της ζημίας που υπέστησαν και κατέθεσαν, προς επίρρωσης των ισχυρισμών τους, πέντε ένορκες βεβαιώσεις μαρτύρων. Μετά από πολλές αναβολές, εκ των οποίων τρεις μετά από αίτηση των εκκαλούντων που επιχειρούσαν μια συμβιβαστική διευθέτηση της υπόθεσης, η δικάσιμος έγινε στις 12 Μαρτίου 1997.

9. Στις 17 Απριλίου 1997, μετά από δύο προδικαστικές αποφάσεις (αρ. 21/1996 και 3271/1996) το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την προσφυγή και επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση κρίνοντας ιδίως ότι οι ενάγοντες δεν είχαν αποδείξει την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της απόφασης του Στρατοδικείου του 1970 και την πώληση των αγαθών τις εταιρείας το 1978 και το 1980. Το Εφετείο σημείωσε επίσης ότι σύμφωνα με το εφαρμοστέο δίκαιο, οι πέντε ένορκες βεβαιώσεις που επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες ήταν απαράδεκτες, γιατί θα έπρεπε να είχαν κατατεθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (απόφαση Εφετείου αρ. 1811/1997). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες στις 6 Οκτωβρίου 1997.

10. Στις 17 Νοεμβρίου 1997, οι προσφεύγοντες άσκησαν αναίρεση. Η δικάσιμος η οποία αρχικά είχε οριστεί στις 21 Οκτωβρίου 2001, έγινε στις 6 Φεβρουαρίου 2006 μετά από πολλές αναβολές, εκ των οποίων την μία είχαν ζητήσει οι προσφεύγοντες.

11. Στις 28 Ιανουαρίου 2008, το Συμβούλιο Επικρατείας υιοθέτησε τα συμπεράσματα του Εφετείου και απέρριψε την αναίρεση (απόφαση αρ. 334/2008). Η απόφαση καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε σύμφωνα με το πρωτότυπο στις 4 Απριλίου 2008.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

12. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ως προς τον δίκαιο χαρακτήρα και την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, του οποίου τα κρίσιμα σημεία ορίζουν τα εξής :

No 6600

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, ... και εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, ... το οποίον θα αποφασίση επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως...»

A. Ως προς την αιτίαση σχετικά με τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας

13. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ως προς το δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας, θεωρώντας ιδίως ότι υπήρξε στην υπό κρίση υπόθεση παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων. Συγκεκριμένα υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε, προκειμένου να τους επιτρέψει να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους έναντι του αντιδίκου, να είχε διατάξει πραγματογνωμοσύνη και το Εφετείο να λάβει υπόψη του τις πέντε ένορκες βεβαιώσεις που προσκόμισαν.

Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης έχει ως καθήκον να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που υποτίθεται ότι έχει κάνει ένα εθνικό Δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που μπορεί να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που κατοχυρώνονται από την Σύμβαση (βλ. ιδίως, *Garcia Ruiz c Espagne [GC]*, αρ.30544/96, §28, CEDH 1999-I). Επιπλέον, εναπόκειται πρώτιστα στις Εθνικές Αρχές, και ιδιαίτερα στα Δικαστήρια, να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν το εθνικό δίκαιο (βλ. μεταξύ άλλων, *Streletz, Kessler et Krenz c. Allemagne [GC]*, αρ. 34044/96, 35532/97 και 44801/98, §49, CEDH 2001-II).

15. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο δεν εντόπισε καμμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της επίδικης διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλίας και κατά την διάρκεια της οποίας οι προσφεύγοντες είχαν την δυνατότητα να παρουσιάσουν όλα τα επιχειρήματα για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Επίσης, το Δικαστήριο δεν εντόπισε καμμία παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων. Συμπερασματικά, το Δικαστήριο θεωρεί, ότι εξεταζόμενη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία έχει δίκαιο χαρακτήρα, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

No 6600

16. Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 §3 και 4 της Σύμβασης.

B. Ως προς την αιτίαση σχετικά με την διάρκεια της διαδικασίας

1. Επί του παραδεκτού

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει κατά πρώτο λόγο ότι οι προσφεύγοντες δεν εξάντλησαν τα εθνικά ένδικα μέσα, αφού δεν προσέφυγαν στα διοικητικά δικαστήρια με αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου για την καθυστέρηση που γνώρισε η υπόθεση. Στο σημείο αυτό, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να είχαν επικαλεστεί το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ που καθιερώνει την έννοια της ειδικής ζημιογόνου πράξης και δημιουργεί εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου.

18. Το Δικαστήριο είχε πολλές φορές την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα Δικαστήριο στο οποίο να μπορεί να προσφύγει κάποιος για να διαμαρτυρηθεί για την υπερβολική διάρκεια μιας διαδικασίας (βλ. μεταξύ άλλων, *Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*. Αρ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Ως εκ τούτου, το ένδικο μέσο που προτείνει η Κυβέρνηση δεν αποτελεί ένα ένδικο μέσο το οποίο πρέπει να ασκήσει ο ενδιαφερόμενος πριν προσφύγει στο Δικαστήριο με αιτίαση σχετική με την διάρκεια της διαδικασίας. Επομένως, θα πρέπει να απορριφθεί η ένσταση για μη εξάντληση των ενδίκων μέσων που προέβλεπε η Κυβέρνηση.

19. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλον λόγο απαραδέκτου. Θα πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. Επί της ουσίας.

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

20. Η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 10 Μαΐου 1989, με την προσφυγή στο Διοικητικό Δικαστήριο Αθηνών και τελείωσε στις 4 Απριλίου 2008, με την καθαρογραφή της απόφασης υπ'αρ. 334/2008 του Συμβουλίου

No 6600

Επικρατείας. Διήρκεσε λοιπόν δεκαοκτώ έτη και πάνω από δέκα μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

21. Η Κυβέρνηση προέβη σε μια χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας και υποστηρίζει ότι η διάρκειά της είναι εύλογη. Κατά την άποψη της Κυβέρνησης, οι καθυστερήσεις που παρατηρήθηκαν ενώπιον του Εφετείου δεν μπορούν να καταλογιστούν στις Εθνικές Αρχές, αφού οι αναβολές της φάσης αυτής της διαδικασίας οφειλόntonταν είτε στην διεξαγωγή εκλογών ή την αποχή των δικηγόρων είτε στην συμπεριφορά των προσφευγόντων, οι οποίοι παρέτειναν την διαδικασία επιχειρώντας συμβιβαστική διευθέτηση. Υπογραμμίζει επίσης ότι δεν μπορούμε να απαιτούμε από το Συμβούλιο της Επικρατείας, το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, να έχει τον ίδιο ρυθμό με τα κατώτερα Δικαστήρια στον χειρισμό των υποθέσεων.

22. Οι προσφεύγοντες αμφισβητούν τις θέσεις αυτές.

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται ανάλογα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, και συγκεκριμένα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων Αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ άλλων, *Frydlender c. France [GC]*, αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

24. Το Δικαστήριο έκρινε πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. *προαναφερθείσα Frydlender*).

25. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο κρίνει ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ούτε επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα υπόθεση. Ειδικότερα, αν και είναι αλήθεια ότι οι εθνικές αρχές δεν μπορεί να θεωρηθούν υπεύθυνες για κάθε αναβολή της επίδικης διαδικασίας, ωστόσο, ακόμα και αν αφαιρέσουμε τις καθυστερήσεις αυτές από την συνολική διάρκεια της διαδικασίας, η διαδικασία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί εύλογη. Λαμβάνοντας υπόψη την νομολογία του επί του

No 6600

θέματος, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση για «εύλογη προθεσμία».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 όσον αφορά την διάρκεια της διαδικασίας.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ.

26. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Οι προσφεύγοντες ζητούν συνολικά το ποσό των 2.242.444 € για την υλική ζημία και 50.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστησαν.

28. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για την υλική ζημία, υποστηρίζοντας ότι είναι αόριστο και ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος με την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι μια απλή διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε προκύπτει αποκλειστικά από την παραβίαση του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός «εύλογης προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν βλέπει αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και την οποιαδήποτε υλική ζημία υπέστησαν οι προσφεύγοντες. Θα πρέπει λοιπόν να απορριφθεί η πλευρά αυτή των αξιώσεών τους. Αντίθετα, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν μια ορισμένη ηθική βλάβη, την οποία δεν αντισταθμίζει επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης από το Δικαστήριο. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, τους επιδικάζει για το λόγο

No 6600

αυτό το συνολικό ποσό των 50.000 € συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης το συνολικό ποσό των 27.000 € για έξοδα και δαπάνες στα οποία υποβλήθηκαν για την διαδικασία ενώπιον των Ενικών Δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Για το σκοπό αυτό προσκομίζουν δύο τιμολόγια του δικηγόρου τους, ένα ύψους 12.000 € για την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας και το άλλο ύψους 12.500 € για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων δεν είναι αναλυτικές ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά που να επιτρέπουν τον υπολογισμό τους με ακρίβεια. Καλεί λοιπόν το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημά τους. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το ποσό που θα επιδικασθεί για τον λόγο αυτό δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 1.500 € για το σύνολο των προσφευγόντων.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικών δαπανών σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και επιπλέον ότι το ύψος τους είναι εύλογο (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας [GC]*, αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI).

33. Στην υπό κρίση υπόθεση, έχοντας υπόψη τα στοιχεία που έχει στην κατοχή του και τα ανωτέρω κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει συνολικά στους προσφεύγοντες το ποσό των 1.500 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει σωστό να υπολογίσει το ύψος των τόκων υπερημερίας με βάση το επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

No 6600

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται στην υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη για τα περαιτέρω
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται*
  - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή κράτος πρέπει να καταβάλει συνολικά στους προσφεύγοντες, μέσα σε τρεις μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα γίνει οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44 §2 της Σύμβασης, το ποσό των 50.000 € (πενήντα χιλιάδων ευρώ) για ηθική βλάβη και 1.500 € (χιλίων πεντακοσίων ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες ως φόρος
  - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Σεπτεμβρίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

Søren Nielsen
Γραμματέας
(υπογραφή)

Nina Vajic
Πρόεδρος
(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα